

Det er jo også rigtigt, men alternativet til det er jo stadig væk ikke at give dem, hvad de vil have, nemlig at der ingen demokratiseringsproces er, og at der ingen valgproces er. Metoden kan jo kun være at vise dem, at de ikke får noget ud af det, og at blive ved med at følge FN's og den irakiske regerings appel om at stabilisere landet og hjælpe det på fode igen. Giver man efter her, kan man få lov til at give efter hele tiden. Der er ingen tvivl om, at der er vanskelige situationer forude, men at være bange for dem og så ikke turde gøre noget nu er at overlade Irak til ekstremisterne.

Så vil jeg lige sige igen, som også andre har sagt til hr. Søvnald, at Irak ikke er besat, det har en suveræn regering. FN vedtog jo i resolutionen, som hr. Helge Adam Møller nævnte, i juni måned, at besættelsen ophørte ved udgangen af juni måned. Danmark har jo i øvrigt heller aldrig været blandt besættelsesmagterne. Vi har været inde for at stabilisere Irak.

Så er der spørgsmålet om, hvorvidt Irakkri-gen har øget terroren eller ikke har øget terroren, og det er jo et af de spørgsmål, der stilles i forespørgslen. Der sagde hr. Søren Søndergaard, klog som hr. Søren Søndergaard jo altid er, at der er tre svarmuligheder: ja, nej, ved ikke.

Her vælger jeg faktisk svaret »ved ikke«, for det er der ingen der ved. Det er jo ikke sådan, at terroren blev opfundet, efter at man fjernede Saddam Hussein, som på det tidspunkt var en af de største statsterrorister på kloden. Den blev ikke opfundet den dag.

Kl. 14.45

Al-Qaeda-komiteen blev nedsat i FN i 1999. Hvorfor nedsetter man i 1999 en Al-Qaeda-komité? Det er før World Trade Center og Pentagon den 11. september 2001, og det er før Irakkri-gen marts 2003. Der må jo altså have været terror, og terroren må have haft et sådant omfang, at man i FN's Sikkerhedsråd følte, at man var nødt til at lave en komité til at holde styr på det og lave terrorlisterne.

Den næste resolution kommer jo også i Sikkerhedsrådet før krigen, det er 1373. Som en følge af 11. september vedtager FN så 1373. Det var også før Irakkri-gen.

Jeg vil godt gøre opmærksom på, at terroren havde et voksende omfang igennem 1990'erne:

I 1993: Børsen og tre luksushoteller i Bombay i Indien bliver angrebet af terrorister. 317 omkommer, 1.200 kvæstes.

I 1993: Bombeangreb på World Trade Center, 6 omkomne og 1.042 kvæstes.

Nu vil jeg springe frem til 1996: Angreb på militærbase i Saudi-Arabien. 19 omkommer, alle amerikanske soldater, og over 500 kvæstes.

Lad os tage 1998-bombeangrebet ved den amerikanske ambassade i Nairobi, Kenya, den 7. august: 291 omkommer, og mere end 5.000 kvæstes.

Jeg nævnedes bombeangrebet i år 2000 på »USS Cole« i Yemen, 17 omkommer, 39 kvæstes. Og så i 2001: World Trade Center.

I 2002, også før krigen: Bali, 190 omkommer, heraf 3 danskere, og 300 kvæstes.

Så det er jo ikke sådan, at man udløser terroren mod de lande, som er med i Irak. Terroren har jo så sandelig også ramt de lande, som overhovedet ikke er med i Irak. Tag det israelske konsulat i Istanbul, tag angrebene i Saudi-Arabien, og Marokko. Det er jo altså ikke som straf for engagementet i Irak.

Jeg tror, at det kloge er at sige, som vi har prøvet at drøfte det før, at der er to former for terrorisme. Det er også derfor, vedtagelsen er så klog, for den nævner også den anden form for terrorisme.

Der er den territoriale, som er kampen om et territorium. Det er den, vi oplever bl.a. i Palæstina, hvor Saddam Hussein jo betalte penge til familierne til dem, som havde begået selvmordsattentater, for at opmuntre til det. Det er den territoriale. Den må der være politiske løsninger på, for den vil jo holde op i det øjeblik, der findes en politisk løsning, som der er bred enighed om, eller også vil den blive marginaliseret og skabe vrede i befolkningen.

Så er der den ideologiske, den totalitære. Det er den, Al-Qaeda står for. Den har som formål – med hr. Søren Krarups ord – at skabe den konfrontation mellem civilisationer, som gør, at alle i den islamiske verden vender sig imod den vestlige kristne kultur og gør, hvad de kan, for at fortrænge den.

Den vender sig også mod sine egne. Al-Qaeda betragter alle den islamiske verdens ledere som frafaldne, fordi de ikke gennemfører en så totalitær samfundsform, som Al-Qaeda ville gennemføre, gjorde i Afghanistan og prøvede at gøre i Falluja. Derfor angriber man præcis også islamiske lande, både for at skræmme dem væk fra den vestlige kultur og for at tvinge dem tilbage til fundamentalisme.

Mit point er her, at terrorismen faktisk var i vækst hele vejen igennem, fordi den ideologiske terrorisme ønskede at nå sine mål. Det forsvinder heller ikke med en fredeligørelse af Irak,